

Ervin
Fritz

**TUDI VAM
SE ZGODI**

Vem, tudi vam se zgodi:
v sanjah plezate čez prepad
po pisani lojtrici.
Na lepem začnete padati v jamo,
groza vas pokosi,
strah vam zadrgne vrat.
Presunjeni s to sanjsko melodramo
se zbudite. Celi. Nič vam ni.
Le smrt je obesila svoj plakat
na plot vaše duše. Tako, za reklamo.

SONČNICE

Sončnice imajo zlato krono na glavi,
nebo je visoko, brez oblaka, zrak drhti,
hribi so nizki, mehko izrisani, plavi.
Pokrajina tone. Naglo se večeri.
Smrt, ki se z vetrom jesenskih dni
mrzla prikrađa po rjavi travi,
je pravzaprav le tišina: temná prišumi
in vse okrog sebe z nočjo poplavi.
Sonce na obzorju komaj še sveti,

njegova krogla je velika, rdeče ognjena.
 Sončnice pa so kakor zeleni skeleti.
 Slutijo smrt. Ne vedo ji imena,
 a slutijo: treba bo umreti.
 V grozi zorijo v njih njihova črna semena.

NAPOSLED In naposled ostanem
 s svojo smrtjo sam;
 le ona in jaz, v boju pregnanem,
 v meni raste kot mesec v večeru ranem
 in me vabi. Kam?
 In ko se zgane v meni, se ne ganem;
 in se predam;
 v srhu ledenem, v zanosu neznanem
 padem vanjo. In jo spoznam.

SEM IN TJA Na tehtnici sta noč in dan:
 zdaj tone ta, zdaj druga stran;
 nemirka v uri trepeti:
 sem, tja, sem, tja, sem, tja;
 z gugalnico v nebo, v zenit,
 pa spet nazaj v nebo brez mej,
 večerni mrak, jutranji svit,
 noč, dan, dan, noč, in spet kot prej;
 kar je bilo in kar še bo,
 med goli nič in marsikaj,
 nebo, pekel, pekel, nebo,
 in z neba spet v pekel nazaj.
 Ko tehtnica se umiri,
 na uri ujame Smrt Moža,
 nemirna igra se konča.
 Ura je točno polnoči.

POSKOČNA Samo še malo,
 še nekaj let,
 in nič ne bo pomagalo:
 zbogom svet.

Nebo se podre,
svet se stemni,
vse s tabo umre,
sled se zgubi.

RIME V dveh vrstah — kot pri volkulji seski —
se procesija rim po trebuhu pesmi vrsti;
druga za drugo se vrstijo
kot v parku obákraj poti
kolona dreves;
kot šolarke, ki se za róke držijo:
same rime na -és.
In pesem je polna princes
bréz in cipres,
peres in zaves,
metres in bedres,
zarež in protež in zvez
in tudi nekaj delikates
se najde vmes.
Na koncu vrstic mrgoli
rimic na -és:
kot za robom beračeve srajce uši
se preriva sem in tja rima mrčes.
Mislite, da ni res?
Rime niso ne kamen ne kost
ne les,
rime so rima most
do poetskih nebes.
Kot da bi pav razprostrl pahljačo žarečih peres.
pesem se gizda z nakitom čudes na -és.
Svet se med rime vriva,
v njihov sanjski ples,
rime so polne eksploziva,
pesem je kres.
Na zêmljo in na nebo
in na vse, kar je vmes,
je položila rima svoje ljubko uho:
svet ji žužnjá krog ušes.
Rime se mečejo iz pesmi visoko,
kot ribe čez jez.
O rime, dajte mi rôko.
A že so poskákale čez...

RAD Napravim ti ogrlico iz rad;
 rad je droben seznam
 stvari, ki se rimajo na mlad
 in na rad te imam.
 Rad je tvoje malo uho,
 rad so tvoji lasje,
 rad so oblaki, ki hite
 za svojo veliko žalostjo čez nebo,
 rad so takti neke male melodije,
 ki se rada prikrade z nočjo,
 pa mehkoba, ki leže v srce,
 kadar se človek od žalosti napije,
 rad je zlajnana mondšajnsonata,
 rad je izjecljana ljubezenska izjava,
 rad je odpadla pozlata
 z resnobne besede očetnjava...
 Na nitko ti jih nizam, te rad stvari,
 brez vrste in pravega reda,
 kar tako: da ti z vratu zažari
 moja rad beseda.

Ivanka
Hergold

Jedert

Jedert se je te poti bala.

Na žensko, je rekla sestra
 šefica, ne naščujejo psa, jezik ti
 gladko teče in ti si v salonu prodala
 največ lasulj in lasnih vložkov, ti si
 spretna, dovolj spretna in samo tebi
 lahko zaupam to delo, zanj bi bila
 še kvečjemu jaz, če jaz ne bi imela
 takih nog, bi šla sama, tudi tebi se
 bo prilegel svež zrak, paziti boš
 morala, da boš naredila primerno,
 da boš prišla z besedo na dan v pri-

mernem času, pravi trenutek, kaj bi te učila, ti si tako spretna in samo tebi
 lahko zaupam tako delo.